

Svartöga

”Får vi det?”

Karish vände sig mot sin sprudlande son och försökte se ut som om hon var tvungen att fundera.

”Ja gör det då.”

”Ja!” utbrast hennes son och sprang mot dörren.

”Men... Vänta lite Jagrann”, ropade Karish efter honom. Han stannade tvärt och tittade oroligt på henne. ”Ska din bror med?” Jagrann nickade. ”Vilka har ni med er?”

”Tyvbann och Wregha”, svarade Jagrann, väl medveten om att hans mor inte tyckte om Wregha.

Karish rynkade lite på pannan och låtsades fundera igen.

”Snälla!” bad Jagrann.

”Jaja, men gå inte för långt.”

”Äsch, Avron är snäll vet du väl.”

”Jag vet att han är det”, sade Karish, ”men det är inte bra att ni springer som ni vill över gränsen. Och se efter Irnakh.”

Jagrann nickade ivrigt och rusade sedan ut till sina kamrater.

”Va sa hon?” frågade Wregha.

”Att det gick bra”, svarade Jagrann och sprang bort till sin lillebror.

”Kom Irnakh så går vi till fältet.”

Irnakh släppte sin leksakshäst och följde efter de äldre pojkarna ut på det stora fältet i norr.

Deras hem låg tillsammans med fyra andra gårdar alldeles söder om landets nordgräns. En gång i tiden hade där funnits en liten by, men nu hade de flesta hus rasat eller tjänat som ved under kalla vinternätter. Det var en dagsmarsch till närmaste större gård och två till närmaste by.

Betydligt närmare var det till gränsen. Någonstans tvärs över det kuperade fältet gick den osynliga linjen och bortom den låg fiendeland, varifrån den uråldriga fästningen Meraton blickade ut från sitt åskrön över grannen i söder.

De fem familjerna umgicks inte mycket med sina landsmän längre söderut. Folk skydde fälten i norr av rädsla för räder eller rentav invasioner. Istället hade ett band av vänskap, eller kanske snarare ömsesidig respekt, uppstått mellan människorna kring gränsen. Ett par tre gånger varje år träffades man och festade tillsammans. Avron, befälhavaren i Meraton, stod högre i kurs söder om gränsen än de båda ländernas härskare skulle ha uppskattat. Om de fått veta, vilket de aldrig fick, eftersom gränspatrullerna på båda sidor också hade sina outtalade överenskommelser.

Jagrann och hans kamrater sprang som vanligt längre ut på fältet än de vuxna tyckte om. Ända bort till kullarna där gränsen sades ligga sprang de, för därifrån syntes Meratons murar bättre. De klättrade upp på sin favoritkulle och gick in i den gamla stenringen på dess krön. En lång stund låg de bara i gräset och stirrade upp i himlen.

”Nu leker vi tafatt”, utbrast Wregha.

Jagrann hörde hur de andra reste sig upp. Själv låg han kvar.

”Kom igen nu!” ropade Wregha och knuffade till honom med foten. Långsamt satte han sig upp. Irnakh stod en bit bort med huvudet sänkt och sneglade på honom. Tyvbann såg sur ut.

”Kan vi inte leka nåt annat?” sade Jagrann till slut.

”Nej”, svarade Wregha. ”Vi leker brottningsfafatt. När man hinner ikapp nån så måste man brotta ner honom tills han ger upp och sen är det han som jagar.”

Jagrann höjde på ögonbrynen och såg bort mot Irnakh.

”Men om jägaren inte klarar av att brotta ner den han fångar så får han fortsätta jaga”, fortsatte Wregha. ”Kom igen nu Jagrann, du börjar.”

Jagrann prövade att sitta kvar. ”Äsch”, sade han. ”Vi leker ju jämt tafatt. Vi gör nåt annat.”

”Är du feg eller?” frågade Wregha. ”Kom igen nu. Annars berättar jag för tjejerna att du är feg.”

Jagrann reste sig. Han såg fundersam ut, borstade liksom i förbifarten av sin byxbak och kastade sig med ett vrål rakt i famnen på Wregha.

Överraskningen blev för mycket för Wregha, trots att han var större än Jagrann. Han föll tungt på rygg och slog nacken i marken. Jagrann sat-

te sig grensle över hans bröstskog och tryckte ner hans huvud i gräset.

”Ger du dej?” ropade Jagrann.

”Aldrig!” fräste Wregha och kämpade för att ta sig upp. Jagrann tryckte hårdare. En bit bort stod Irnakh och såg beundrande på sin storebror.

”Ger du dej?” upprepade Jagrann.

När Wregha fortsatte att kämpa lade Jagrann händerna över hans mun och näsa och tryckte ännu hårdare.

Efter en kort stund slutade Wregha kämpa. Istället började han sprattla planlöst.

”Ger du dej?” frågade Jagrann.

Wregha nickade så gott han kunde och Jagrann släppte honom och hoppade undan.

”Spring nu då”, sade han till sin lillebror. Irnakh lydde omedelbart. Tyvbann stod kvar en sekund innan han rusade iväg åt ett annat håll.

Wregha hämtade snabbt andan. Rasande ställde han sig upp och rusade efter Jagrann som redan hunnit långt ut på fältet.

Men Jagrann var snabbast av alla barnen, både söder och norr om gränsen. Efter bara några sekunder insåg Wregha att han aldrig skulle få en chans att ge igen förrän leken var slut. Men så lätt gav han sig inte. Vrålande av ilska svängde han av och satte efter Irnakh istället.

Den jakten var över innan den börjat. Irnakh hörde Wregha komma och blev så rädd att han snubblade och föll. Han försökte resa sig, men Wregha var över honom och tryckte ner hans ansikte i jorden.

”Jagrann!” ropade Tyvbann bortifrån fältet. ”Han tog Irnakh!”

Jagrann tvärvände. Han kunde inte se sin bror för allt gräs men det spelade ingen roll. Han rusade rakt på Wregha och fällde honom med en stenhård spark i ryggen.

Irnakh hävde sig upp ur gräset och började gråta. Långa, gälla tjut. Just som Jagrann skulle börja trösta hoppade Wregha på honom. Han försökte hålla sig på fötter men föll ihop och hamnade underst.

”Du är ju fan inte klok ju!” skrek Wregha och kastade sig med hela kroppstyngden mot hans huvud.

”Sluta! Sluta nu då!” ropade Tyvbann. ”Avron kommer.”

Wregha ställde sig upp. Jagrann rullade över på mage och lyfte sitt ringande huvud för att kunna se. Ett par hundra meter bort såg han två män som långsamt ledde varsin häst över fältet.

De fyra pojkarna hojtade och viftade tills Avron upptäckte dem och stannade. Irnakh satte av nerför slänten. Jagrann hann snart ikapp honom. Wregha låg sist tills han drog omkull Tyvbann.

”Hallå där pojkar”, hälsade Avron. ”Hejsan Irnakh, är du ute och springer med dom stora pojkarna?” Han lyfte upp Irnakh och hissade honom ett par gånger. ”Va?” Irnakh bara skrattade och Avron satte ner honom igen.

Jagrann såg forskande på den andre mannen som med ett vagt leende betraktade den livliga hälsningsceremonin. Främlingen var klädd i svärtad brynja, röd vapenrock och lång svart mantel. Han hade fullt med vapen i bältet, precis som Avron. Jagrann gissade att han var en av Avrons soldater.

”Det här är Jagrann, Irnakh och Wregha, dom bor nere i byn där borta”, förklarade Avron för främlingen. ”Och där kommer Tyvbann, döpt efter—”

”Jag vet mycket väl vem han är döpt efter”, avbröt främlingen och hans leende försvann för ett ögonblick.

”Javisst ja”, sade Avron. ”Jag glömde mej.”

Irnakh stirrade fascinerad på främlingen. Det syntes att han tänkte på något. Till slut kunde han inte hålla sig.

”Varför har du svarta ögon?” frågade han.

Främlingen log igen och satte sig på huk framför dem.

”Varför har du bruna?” frågade han.

Irnakh skrattade till.

”För att mamma och pappa har det”, svarade han.

”Har dom?” frågade främlingen.

”Mmm.”

”Och vet du vad?”

”Nä.” Irnakh skakade på huvudet.

”Min mamma hade svarta ögon”, sade främlingen. Irnakh brast i skratt och främlingen klappade honom på kinden.

”Kommer du från Meraton också?” frågade Jagrann. ”Är du en av Avrons soldater?”

Främlingen skrattade till och reste sig.

”Nej, det kan man inte säga”, svarade Avron. ”Han kommer från nordmännens land och är väl en vän kanske man kan säga.”

”Tyvbanns pappa säger att nordmän är pack och borde slås ihjäl”,

sade Wregha plötsligt.

Avron klappade Tyvbann på huvudet. Främlingen log konstigt, tyckte Jagrann, det gick inte att säga om det var vänligt eller inte

”Hans far låg i armén för fyra år sen”, förklarade Avron och främlingen höjde på ögonbrynen som om han genast förstod allt. ”Sen dess har han inget till övers för nån som bor norr om gränsen.”

”Tur att han inte är här då”, sade främlingen och skrattade till.

”Minst sagt”, sade Avron.

”Vad gör du här?” frågade Wregha. ”Tänker ni anfälla oss igen?”

”Det dröjer nog”, svarade främlingen. ”Jag är på väg västerut, för att ta tillbaka något som tillhör mej.”

”Vadå för nåt?” frågade Irnakh.

”En skatt”, viskade främlingen och höjde mystiskt på ögonbrynen.

”Vadå för skatt?” envisades Irnakh.

”En gulds katt”, sade främlingen.

Irnakh brast ut i ett förtjust leende.

”En sån som vaktas av drakar?” frågade han och grimaserade så draklikt han kunde.

”Kanske det”, svarade främlingen. ”Man kan aldrig så noga veta varken med skatter eller drakar.”

Avron skrattade till.

”Nej, man kan väl inte det”, mumlade han och vände sig sedan mot pojkarna. ”Vad leker ni idag? Är det tafatt som vanligt?”

De nickade.

”Wregha var dum”, mumlade Irnakh.

”Det var jag inte alls det. Är man med så får man väl...” Wregha kom av sig när främlingen riktade sina svarta ögon mot honom.

”Kan inte vi få komma och hälsa på i Meraton?” frågade Tyvbann. ”Jag skulle vilja se en riktig borg.”

Avron och främlingen såg leende på varandra.

”Vi får se”, svarade Avron sedan. ”En vacker dag kanske. Men tror du pappa skulle bli så glad åt det?”

Tyvbann såg ner i marken. Avron vände sig till främlingen.

”Vi ska kanske ge oss av”, sade han. ”Visserligen brukar det inte finnas patruller här omkring men skulle det komma en så...”

Främlingen nickade. Plötsligt satte han sig på huk och plockade fram något ur bältesväskan. Han vinkade till sig Irnakh.

”Här grabben”, sade han och lade ett guldmynt i Irnakhs hand. ”Du kan göra hål i det och ha det om halsen om du vill.” Han klappade Irnakh på armen och log vänligt. ”Man vet aldrig vad det kan vara bra för. Och om nån frågar så kan du säga att du fick det av en vän till Avron.”

Irnakh nickade stumt.

Främlingen reste sig och gick bort till sin svarta häst. Avron sade adjö till pojkarna och följde efter honom.

”Vad fick du för nåt?” frågade Jagrann när de två männen försvunnit.

”Du får se sen”, svarade Irnakh.

”Jaså, en hemlis? Då säger jag inget till mamma och pappa. Nu går vi hem innan det blir mörkt.”

De sprang hela vägen, alldeles tysta. Jagrann sneglade då och då på sin bror som höll sin gåva tätt tryckt mot bröstet.